

WÕTA ja LOE!

№ 6.—V. aastakäik.

Päästmine wiimsel hetkel.

Oldi koos Järmeõe peremehe juures, kes oli juba elu õhtu-poolele jõudnud, kuid siiski väga elav ja noorehingeline mees. Kõik ta usklikud sõbrad armastasid ja austasid teda nende suurte kogemuste pärast, mida oli omandanud Jumala koolis.

Kui koguduse õpetaja oli alul pidanud lühikeste kõne ja oli lauldud mõned waimulikud laulud, ütles keegi seltskonnast: „Kas onu ei tahaks meile jutustada midagi oma pöörmisest?“ Sellele sooviga ühinesid paljud teisedki.

„Meeleldi“, vastas wanake, „minu pöörmine on waid tunnistus Jumala armust ja halastusest.“

Ja siis jätkas ta:

„Nooruses olin palju wälismaal. Jumalakartlike wanemate manitfused ja palwed tegid kodu mulle nii kitsaks, et ihkasin wälja „wabaduse“, kus mind ei seoks enam jarnased kodukorraldused. Wõõrsil sain siiski kannatada mõndagi raskust, eriti alguses. Kuid siis sain hea koha juures kaubamajas. Kaiskasin siiski palju raha tühjadeks kergemeelseteks lõbudeks oma sõprade killas. Jumala Waim koputas küll tihti südamele, kuigi tahtsin seda kõwaks teha.

Ühel päewal puhkes tulekahju kaubamajas. Olin parajasti kõige ülemisel korral. Unustasin hoopis hädasohtliku seisukorra ja hakkasin, mis jaksasin, aknast wälja loopima kalleid kangaid.

Äkki märkasin, et trepp sellesse osakonda, kus wiibisin, oli tules ja hirm haaras mind. Redeli waral õnnestus mul ronida lagedale katusele ja sealt hüüdsin appi. Kuid keegi ei kuulnud mu häält selles müras ja tule raginas. Wiimaks märgati mind ja plüstitati redelisi, kuid — kõik olid liig lühikesed. Neid seoti ühte, kuid seegi ei aidanud. Polnud sellal juletõrje weel nii hästi warustatud, kui praegu.

Siin seal tungisid leegid juba läbi katuse. Jooksin ühest paigast teise kui hull. Wiimaks heitsin pikali meeleheitel ja ootasin, mis nüüd sünnib.

Kui pikse wälgatuses nägin siis oma ees kogu oma endise elu. Jumala Waim tarwitas waid mõne hetke, et juhutada kõik unustuse hõlmast teadwusse. Ta kasutas tuleleekisid, mis tuletasid meele sõnu: „Meie Jumal on äralõpetaja tuli“ ja „kus jumalatutel uss ei sure ega tuli ei kustu.“

Sädas hüüdsin nüüd walju häälega: „Olen kadunud patune!

Do, Jumal, sinu kohtud on õiged, kuid halasta minule, kui veel on päästmisvõimalust nii hirmus viletsale olendile kui mina!"

Seal tundus, nagu oleks keegi öelnud: „Minu veri wõlas sinu pattude andeksandmiseks. Mina, mina olen see, kes pühib ära sinu üleastumised iseenele pärast, ega mäleta enam sinu patte.“

Watkne rõõm täitis südame. Oli kui oleks Lunastaja ise seisnud mu ees wälja sirutades mulle oma läbiuuristatud käed.

Jumala teed on imelikud, kui on küsimus inimestele päästmisette näitamine! Uhed jõuawad päralt kätes pikki keerdteid, teisi juhatab ta mõne sekundiga pimedusest walguse riiki. Ülitatud olgu ta kallis nimi!

Nüüd polnud enam mures oma ihu pärast, waid hakkasin suure häälega ülistama Jumalat selles weendumuses, et kõik on selge tema ja minu wahel ning, et taewa wäraw on mulle awatud. Üks soom oli mul veel: et minu wagad wanemad saaksid kuulda, et nende palwed nende kadunud poja pärast on kuulnud.

Siis tundsin äkki midagi mu peale kukkumat. See oli tugew kõis, mis mulle oli wifatud alamal olewast ehitusest. Kuidas see oli olnud võimalik, see on mõistatuseks veel tänapäewgi nii mulle kui wiskajale. Slippsin üles, sidusin kõie ainja korstna külge, milleni tuli veel polnud ulatunud ning lasksin end selle abil alamal olewa maja katusele ning olin — päästetud.

Olin wiimseini nõrkenud kuumusest ja pingulolust, kuid ma olin päästetud kahes mõttes. Kui jõudsin oma tuppa langestin põlwili kiitma ja tänama Jumalat, kes teeb imesid oma wägewa käega. Kohe saatsin kirja oma wanematele ja jutustasin neile, mis Jumal oli mulle teinud. Mõne kuu pärast olin ise ka kodus wanemate juures. Olin saanud küllalt elust maailmas ning olin rõõmus saades aidata kodu töis. Uus elu, ülestõusmiselu algas minus.

Palju walguse ja pimeduse waheldust olen saanud pärastpoolegi elus kogeda, kuid Isjand on armastuses ja wäsimatus armus kannud mind sita maale ja olin weendunud selles, et Ta juhatab, aitab ja kannab ka ülejäänud teekonnal.“

Raikille.

Kas oled selles kindel?

Kindral Carnegy jutustab ühest imelisest läbielamisest oma elus, mis oli seoses kokkupuutumisega kuulsa India misjonäri Samuel Hebichiga.

Ühel päewal sõidab kindral ristlajalt aerupaadil Rananuri sadamasse. Kui paat lähineb sillale, hüüab sealt keegi waljusti: „Pea! Pea!“ Kindral käsis madruseil paati silla külge kinnitada, et wadata, kes hüüab. Paati astub Hebich ja küsib rõõmsalt: „Kuhu sõidate?“ — „Rananuri“. „Kas olete selles kindel?“ küsib Hebich. Kindral naeratab ja lausub: „Olen kindel, et sõidan Rananuri.“ „Hebich: „Kuid, kas olete niisama kindel, et teie tee läheb taewa poole? Mõteltge selle küsimuse üle järele. Sead päewa!“

Carnegy ei wabanenud enam küsimusest, enne kui südamlikus palwes leidis wastuse, et hing on päästetud ja elutee lähed taewa poole.

Oleme kõik rändurid elus ja seepärast on meil kõigil ka tähtis olla selgusel oma rännaku lõppsihis. Oled sa kord küsinud: kuhu wiib mind minu tee? Ma tean, paljud ei taha küll üldse sarnaste küsimustega tegeleda, kartes, et need rahutuks teemad sihemiselt ja takistawad elu nautimist täiel sõõmul. Ja, nende sihemises, kusagil neil juba nagu alateaduslikelt wastus teada: pattudes, pöörmatult elades ei wõi sa pärida õndsust, waid pead hukkuma. Ja seda wastust, seda sihemist häält nad kardawad ning püüawad seda wõimalikult pikemaks ajaks uinutada.

Tõepoolest, seal on waid kaks wõimalust, nagu näitab meile igawiku Issand: „Ja needsinatsed lähewad igawesse walusse, ja õiged igawesse ellu“ Matt. 25:46. Nii siis, embkumb, kas igawene õndsus, wõi igawene hukatus ja pimedus. Seda ütleb omas sõnas see, kelle päralt on igawikud. Wali nüüd, millist neist tahad walida.

Kuhu wiib sind sinu tee? Kuhu randub sinu elupaat, kas rahusdamas, wõi kasagil mujal?

Sinu südametuksed on kui aerulöögid, mis kannawad su paati ikka edasi. Selja taha jääb kadum aeg. Millest ta jutustab? Kas Jumalale elatud ajast wõi pattudes äraraijatud tumedaißt päewist? Ees on ehk weel üsna wähe sõõmata teed. Kuhu saad sa siis?

Muidugi, ehkki on inimesi, kes nalja teemad igawese õndsuse ja hukatuse üle ja loewad seda usu määratsejate ja pappide wäljamõelduseks, siiski oma siemas nad ei tahaks milgil tingimusel hukkuda. Nii pilkas ka Voltaire, kuulus prantsuse filosoof kord Saksa keisri juures wiibides jelle üht usklikku ministrit, lisades: „Heameelega oleks walmis oma paiga taewas maha müüma.“ Kuid, kui Voltaire oli surma juus, pidi ta kiskendama meelt heites ja hüüdma arstile, kes ei olnud suuteline enam ta elu pikendama: „Siis lähen mina ja teie ühes minuga põrgu!“

Nii on mitmedki inimesed jätnud põrutawad tõendusused surmatunnil oma hukkimisest. Kuid, kui palju on siiski ka neid, kes on läinud wõidurõõmuga surmast läbi teadmises, et nad lähewad Issanda juure — õndsusse. Nagu see lihtne raudteelane meie kodumaal, kes raske haigena suriwoodil lamas haiglas, kuna operatsioon ei olnud teda aidanud, erilise rõõmu särades ta näos, nii et ta abikaasa talt küüts: „Miks sa nii rõõmus oled? Sellele jurija wastas. „Pea olen seal ülewal, kodumaal! Wit termitusi mu sõpradele — kaaswõitlejatele usus. Loodan, et warsti näeme seal!“

Oled sa kindel selles, et su tee lõpeb õndsuses? Kui petlik ja hädaohtlik on see nii laialt lewinud waade: Kui ära oleme surnud, eks siis näe, mis meist saab.

Kord küüts keegi wäike pois oma emalt: „Ema oled sa kindel, et pärid õnnistuse, kui sured?“ See peale wastas ema just eelpool nimetatud wiisil: „Eks me kord seal näe, kuhu meid pannakse.“ Siis

ütles pois: „Ema, aga siis on liig hilja midagi veel muuta. Ei, siin peab see selgitatud saama. Sel poisil oli õigus. Siin peab see selgitatud ja otsustatud saama. Siin peab sa oma wahekorra Is-
fandaga selgitama ülestunnistades talle oma patud ja wastu wõttes
ufus päästwa armu. Siis juubeldab su süda: ma päästetud! Ja
millal sellega algada? Just nüüd! Lange Isfanda ette palwesse ja
räägi talle. Anna talle üle oma elu ja su tee ning siht on siis
kindel. S.

Saulud.

1.

Wiisil: Minu hing, oh ole rõõmus. 288.

Jumal, tasta wihma anna, Sest mu süda kuiw kui liiw, Minu
sisse kastet kanna; Ara jänund olen, kuiw! Püha Waimu annet ja
Lase taewast woolata, Rohkesti kui jõgi jooSta, Minu südant hel-
dest kasta.

Püha Waim, mu juure tule, Jää mu sisse elama: Südame
ma annan sulle, Tee sa oma templiks ta. Wõta wälja kasti-
da Hinge
hoonest armuga, Mis mind keelab taewa saamast, Inglise-
tega rõõ-
mustamast.

2.

Õmal wiisil. 383.

Mu jõud, sind tahan armastada Ei sõnaga, waid teoga, Sind
tahan ikka igatseda, Mu walguS, kõige wäega. Kuni ma elu lõpetan,
Sind, Jeesus, armastan.

Ma armastan sind, minu elu, Mu kõige parem sõber sa; Sind
ülendan, mu hinge ilu, Nii kaua kui veel hingana ma. Sind, Tall,
ma nõuan südamest, Et surid minu eest.

3.

Wiisil: Jumal, maa ning taewa Looja. 174.

Ülem rikkus, hinge wara, Kallis oled minule. Ei see wara kao
ära Ega lõpe ilmaSti, Tema käest saab hingeke, Mis on tarwis
temale.

Koidutäht ja hinge walguS, WalguSta mu südant ka! Sinu
õpetuse selguS Mind ei lase eksida. Kui sa hinge sisse jääd, Siis ma
õnnin eluteed.

4.

Wiisil: Oh anna tuhat keelt ja mulle. 141.

Maaailma kullast, warandusest Ja aust ärge rääkige! Sest tüh-
jast liha himustusest Mul pole rõõmu ühtigi. Mu armastus on Jee-
suke, Muud rõõmu ma ei tahagi.

Ilm kõige oma himudega Ja liha ilu hukka läeb, Neg wõt-
ab pea kaotada, Mis inimese käsi teeb. Mu armastus on Jeesuke, Muud
rõõmu ma ei tahagi.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind 2 senti;
10 tükki — 15 senti. Ilmub 1 kuuS. Matkab aastas 30 f., 1/2 a. 20 f., wälismaale
60 f. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatmisjoni heaks, tellimisi ja
kaastõid saata toimetaja aadressil P. Sink. — Päitese 5—7, Tallinn. Tel. 446—22.

Ilmub 29. aprillil 1936.

„Külwaja“ trüff, Tallinn Rataskaewu 6, tel. 450-67.

